

Fekete Vince

Négysorosok

Két daltöredék

1.

*Lehúznak egyszer majd búneid
egy soha nem látott mélybe.
Hideg lesz minden és vaksötét,
s a semmi körbe-körbe.*

2.

*Mint kit a világ kint hagyott,
se éj, se nap, se reggel,
nem jönnek föl a csillagok,
és már te sem jöhetsz fel.*

Megeshet

*Rablókra bízták napod és estéd.
Fecsérelők az élen.
Könnyen megeshet: drága festék
ragyog a bőrön és az énen.*

Boldogok leszünk

*Édes fiam, édes lányom,
jókedvre ne legyen szünet.
Boldogok leszünk mindenáron,
míg kezünkbe verik a szöveget.*

Éjfél, homályos óra

*Vihar jön, éjfél, homályos óra.
Dobd takaród az elalvóra.
Még fordul ő, hangosan szuszog.
S ragyognak benne, ragyognak a csillagok.*

Népdal

*Jöhetnek értem, hova mennék?
Vihetnének, ha lehetnék.
Vihetnének, ha lehetnék.
Jönnének értem, hova mennék?*

Méreg

*Krisztus törött testét osztják,
öl és ölel a méreg.
Magához veszel, gyermek az ostyát,
míg, uram, elébed érek.*

Test, lélek

*Hogy élek még? S hogy egy vagyok?
Egy test még, s egy lélek.
De vannak még ezek s azok,
s köröttem az édes, nyálkás élet.*

Egyszer

*Dohogó, zümmögő testtel
egyszer csak nem ébredsz reggel.
Nem pislog szemed, nem világít,
pattog körül a világ, mint a kárpit.*

Ököl, szemöldök

*Mielőtt még búcsú jön, búcsú jönne,
hallgatunk, mint hegy s ködök.
Nem tudja ki-ki hogyan köszönje
az öklöt s szakadt szemöldököt.*

Napló-négysorosok

*Elhagy a húsz s a harminc mán,
negyven tán s az ötvenhány.
Mint gyöngye lányt a jó husáng,
úgy hagy el az ifjúság.*

*

*Taszítva, vonva mossák
arcom érdes égi spongyák.
A fény egy égi résen át
fröcsköli pézsmailatát.*

*

*Beszór a szél és a homok,
akár régvolt patkónyomot.
Jó mélyen, föld alatti párnán,
kies pihenés vár rám.*

*

*Valami nem-volt örömtől
kocog a lélek és csörömpöl.
Bűz kereng és káposztaszag,
Szoroznak – voltál? – és osztanak.*

*

*Mint könnyű faszánon, ellebeg
prémek közt holnemvolt életed.
Volt asszonyok róják a havat,
szép asszonyok repítenek, szállítanak.*

*

*Minden, ami gyönyörűség
volt, most mint a köszörűkés.
Szikráit fű alá leszórja
s lánggra kapsz még egyszer, újra.*

*

*A világban elidőzünk percenetre,
mint vibrálás a firmamentumon.
De mi a boldogság perce, metre?
Mi a tudom, s mi a nem tudom?*

Hommage

*Hogy a versed bennem zengjen,
bocsásd meg, Mester, engem.
Tatjana, Szása, s egyre többen,
bolyongnak, jönnek az árdéli ködben.*

Kimarad mind

*Eltűnik minden, mint a csiganyál,
vagy rajt' a város hányadéka áll.
Kimarad végül, mint vízből a part,
minden, mit egy század összeszart.*